

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mgr. R. K.**, zastoupený Mgr. Šárkou Oharkovou, advokátkou se sídlem Slezská 949/32, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2021, č. j. 13 A 41/2018 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce napadá v záhlaví specifikovaný rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2018, č. j. 200/2018-160-SPR/3. Výrokem I. tohoto rozhodnutí žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 13. 11. 2017, sp. zn. S-MHMP 1141446/2017/StM (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že původní znění ve výrokové části „*R. K. nar. X, id ds: X*“ změnil na „*R. K., nar. X, bytem H. id ds: X*“ a výrokem II. toto rozhodnutí ve zbytku potvrdil.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), spáchaném porušením § 18 odst. 4 citovaného zákona. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 21. 6. 2017 kolem 14:23 hodin řídil osobní motorové vozidlo zn. V. registrační značky X v Praze 4, po ul. Türkova, ve směru jízdy od ul. Květnového vítězství k ul. Litochlebské náměstí, v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 425369, kde mu byla orgány policie naměřena rychlost 69 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/hod. mu jako nejnižší skutečná rychlost byla naměřena rychlost jízdy 66 km/hod., ačkoliv byla v místě dovolena v souladu s § 18 odst. 4 zákona

o silničním provozu rychlost jízdy nejvýše 50 km/hod. Za uvedený přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Městský soud konstatoval, že žalobce nezpochybnil naplnění formálních znaků přestupku. V žalobě namítal, že jeho jednání nenaplnilo materiální stránku přestupku a že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné právě pro absenci úvah o této otázce.

[4] Co se týče samotného naplnění materiální stránky přestupku, městský soud konstatoval, že správní orgány se námitkou týkající se absence materiální stránky přestupku žalobce zabývaly a tvrzení, že se s ní nevypořádaly, je v rozporu se správním spisem. V této souvislosti upozornil, že žalobce přednesl jen obecný nesouhlas s argumenty správních orgánů ohledně místa přestupku a intenzity porušení zákonné povinnosti. Městský soud dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, uvedl, že žalovaný přihlédl k míře porušení zákonné povinnosti povolené rychlosti v obci o 16 km/hod., a to v zastavěné části obce, nikoliv na vjezdu či výjezdu z obce. Uzavřel, že dané okolnosti vylučují jakékoliv pochybnosti o naplnění materiální stránky přestupku.

[5] Kasační stížnost podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Stěžovatel předně odkazuje na vymezení pojmu „přestupek“ dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a předkládá obecné úvahy o materiálních znacích přestupku. Správní orgány ani městský soud dle názoru stěžovatele neprokázaly příčinnou souvislost mezi překročením rychlosti v daném místě a čase a ohrožením života, zdraví, či jiné hodnoty chráněné zákonem. K ohrožení dle stěžovatele ve skutečnosti nedošlo, neboť v daném čase se na místě žádný další účastník silničního provozu nevyskytoval.

[7] Dle stěžovatele se městský soud nezabýval zjištěním, kde přesně byl přestupk spáchán a zda je situace v místě spáchání přestupku taková, jak uváděla Policie ČR (zda jsou v okolí přechody, nebo jak je ulice v daném čase frekventována). Stěžovatel dle svých slov již při zastavení vozidla namítal, že zde nebyl jiný účastník silničního provozu, natož pak takový, se kterým by mohl vstoupit do interakce. S námitkou se ale nevypořádaly správní orgány ani městský soud. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 – 45 městský soud nesprávně interpretoval; jeho správná interpretace naopak mluví ve prospěch stěžovatele. Závěrem namítá, že městský soud neprovedl dostatečně „test proporcionality“, neboť měl posoudit, zda „opatření či činnost umožňuje dosáhnout sledovaný cíl“.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí. Materiální stránkou přestupku se dle jeho názoru zabýval podrobně správní orgán prvního stupně, žalovaný i městský soud.

[9] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do

pokračování

soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem (4) půjde především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení současně zdůraznil, že není v rámci poslední kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[10] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ani jednu ze situací popsanych v předcházejícím odstavci Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal z důvodů, uvedených níže.

[11] Stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel (zastoupen právním profesionálem) ostatně sám k přijatelnosti kasační stížnosti ničeho neuvádí, ačkoliv je v jeho zájmu aby odůvodnil, proč je v jeho případě kasační stížnost přijatelná a zdejší soud by se jí měl věcně zabývat. Nicméně Nejvyšší správní soud posuzuje otázku přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech stanovených v § 104a odst. 1 s. ř. s. z úřední povinnosti, tedy i v případech, v nichž stěžovatel k přijatelnosti nic určitého neuvede, jako je tomu právě v této věci.

[12] Co se týče zjištění přesného místa spáchání přestupku, Nejvyšší správní soud z obsahu žaloby ověřil, že stěžovatel v řízení před městským soudem tuto námitku neuplatnil, ač tak učinit mohl. V tomto rozsahu je proto kasační stížnost nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[13] Otázkou materiální stránky přestupku se judikatura vícekrát zabývala. Definice přestupku obsažená v § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky obsahuje kromě znaků, jež představují formální stránku přestupku i znak, jež představuje materiální stránku, a tedy

onou společenskou škodlivost. Nejvyšší správní soud však v rozsudku č. j. 5 As 104/2008 – 45 na který odkázal i městský soud dovodil, že „[j]ednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“. V rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014 – 32, dále zdejší soud uvedl, že „[f]ormální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek“. Postačuje přitom ohrožení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, byť jen potenciálních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 – 23).

[14] Pokud stěžovatel namítá, že se městský soud nezabýval materiální stránkou spáchaného přestupku, nelze se s uvedeným tvrzením ztotožnit. V odstavci 7 napadeného rozsudku s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 – 45 popsal, byť velmi stručně, v čem naplnění materiální stránky přestupku spatřuje (jak je rekapitulováno v odstavci [4] výše).

[15] V dané věci nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Městský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu, nelze jej proto ztotožnit s jinými případy odmítnutí kasační stížnosti, například pro neodstranění vad či z důvodů stanovených v § 46 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (srov. již výše citované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 10. ledna 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu